

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMINĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERTIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Insertiunile se adresează ADMINISTRAȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Grija de copii

Toți oamenii de bine de pe globul pământesc, care luptă pentru fericirea vieții și pentru propășirea ei, sînt chemați să lupte și pentru viața, viitorul și fericirea copiilor de pretutindeni. Căci oricine prețuiește viața și dorește lumii un viitor mai luminos și mai bun, nu se poate să nu fie pătruns de conștiința grijii celei mari și a răspunderii pe care o datorează copiilor.

Copiii sînt cel mai scump tezaur omnesc. Deși în chip natural ei aparțin părinților, totuși copiii nu sînt numai ai părinților, ci și ai obștii. În ei vedem tăria, viitorul și trăinicia obștii, primăvara omnirii.

Înțelegînd după cuviință acest lucru, regimul nostru democrat popular își face o datorie de conștiință din grija față de copii. Acestui fapt se datorește situația că niciodată dragostea poporului nostru față de copii n-a putut să înflorească mai din plin, niciodată grija pentru bunăstarea, pentru creșterea și pentru educarea tinerei generații n-a avut condiții ca cele create în anii puterii populare.

Grija și răspunderea pentru creșterea și educarea copiilor au devenit o **problemă de stat** în Republica Populară Română. Căci fără ele nu se poate concepe dezvoltarea social-economică a țării.

Așa se explică faptul că într-un timp destul de scurt au fost înlăturate — prin acțiuni bine gândite și concrete — lipsurile mari în educarea și menținerea sănătății copiilor. S-au creat condiții minunate de creștere a tinerelor vîrstare, condiții care le asigură drumul în viață, le cruță de spectrul sărăciei și al lipsei de cultură.

Dar și mai convingător este graiul precis al cifrelor, care pun în și mai puternică lumină realizările din R.P.R. pe tărîmul grijii față de copii.

În anul 1960, funcționau la noi 1851 case de naștere cu 8558 paturi, în afară de paturile din maternități. Numărul paturilor din spitalele de copii a crescut în anul 1960 la 12.228, față de 1350 câte erau în anul 1938. Ca rezultat al acestei îmbunătățiri, mortalitatea infantilă, în continuă scădere de la așezarea la cîrmă a regimului nostru democrat popular, a fost în anul 1960 mai redusă cu 59% față de anul 1938. Firește, această scădere a mortalității infantile se datorește și condiții-

lor de trai ale populației, care sînt din ce în ce mai bune.

„Prin reorganizarea și lărgirea învățămîntului de toate gradele, prin asigurarea bazei materiale — construirea de noi spații de învățămînt, laboratoare, cămine, cantine — prin asigurarea școlilor cu personal didactic necesar, prin acordarea de burse, s-au creat mari posibilități ca tineretul să se bucure de binefacerile învățurii, ca economia și cultura socialistă să dispună de cadre tot mai multe și mai bine pregătite”. (Gh. Gheorghiu-Dej).

Datorită condițiilor din cadrul învățămîntului, astăzi toți copiii de vîrstă școlară urmează cursurile școlii elementare, 88% din absolvenții clasei a IV-a continuînd cu clasa a V-a. În afară de aceasta, s-a prevăzut trecerea la învățămîntul general de 8 ani. În anul 1960, au fost înscriși în școlile medii, și anume în primul an, circa 84.000 elevi.

În vederea creierii unor condiții tot mai favorabile de învățatură, începînd cu anul școlar 1960—1961, s-a introdus gratuitatea manualelor școlare pentru toți elevii din clasele I—VII inclusiv, urmînd ca în viitor să se înfăptuiască și gratuitatea rechizitelor școlare.

Dar statul socialist nu uită nici de organizarea timpului liber al copiilor, ca să-l petreacă spre folosul unei dezvoltări fizice și sufletești cît mai bune. Astfel, s-au făcut în țara noastră adevărate fabrici de jucării, iar librăriile oferă o mulțime de cărți pentru copii, instructive, educative și distractive. S-au organizat teatre de păpuși și s-au confecționat jocuri pentru copii. Pentru copiii de vîrstă școlară, s-au pus la dispoziție cluburi școlare, case și palate ale pionierilor, în care școlarii își petrec timpul cu plăcere și folos, dezvoltîndu-și aptitudinile în diferite domenii: știință, artă, sport ș. a.

Pentru a face și vacanțele cît mai plăcute, statul organizează an de an, în timpul lor liber, zeci de tabere și colonii, în care mii și mii de elevi se întremează în aer liber și se călesc la soare.

De altfel, grija deosebită față de copii o întîlnim în toate țările de democrație populară, care iau exemplu de la U.R.S.S., țara copilăriei fericite, folosind experiența bogată a acesteia.

Din cele cîteva date de mai sus, desprindem concluzia: Conducerea statului nostru democrat popular, prin asigurarea condițiilor materiale și spirituale necesare bunei lor creșteri trupești și sufletești, înconjoară pe copii cu o deosebită dragoste și grijă, pentru a deveni cetățeni vrednici, viguroși la trup și la suflet.

Cucerirea unei vieți fericite, construirea unui viitor luminos pentru copii nu se poate face decît în climatul prielnic al păcii, potrivit tuturor condițiilor de creștere a lor în așa fel, ca să devină folositori obștii. De aceea, la lupta pentru pace sînt chemați toți oamenii de bine și cinstiți din lume, care au la inimă viitorul fericit al copiilor și mai ales părinții copiilor. Ei trebuie să depună toate străduințele ca somnul copiilor lor să fie liniștit, viața lor însorită și viitorul să le zîmbească ca o floare frumoasă în zorii dimineții.

Țara noastră — împreună cu întreg lagărul socialist — veghează asupra viitorului copiilor, depune toate stăruințele pentru menținerea și întărirea păcii, pentru înfăptuirea unui climat de destindere internațională prin încetarea cursei înarmărilor și interzicerea mijloacelor de exterminare în masă. Căci ea își dă seama că cursa înarmărilor aduce după sine cheltuirea unor sume uriașe din bugetele statelor, sume care ar putea fi folosite mai bine pentru o construcție pașnică, pentru făurirea unei vieți și mai frumoase pe seama copiilor noștri.

Să luptăm și să muncim fără preget pentru a asigura copiilor noștri o viață senină, căreia să-i zîmbească soarele păcii și al fericirii!...

C. SIRBU

Făcător de pace

Cînd îl vezi pe fratele credincios că se străduiește a-și împlini întocmai îndatoririle lui de față al Bisericii, nu te minunezi de loc. Îți spui că așa e rînduiala omului credincios: să meargă la biserică, să fie cu grijă la cele duhovnicești, să-și dea partea lui pentru întreținerea locașului de închinare... Dar cînd îl vezi că între credința lui și viața de fiecare zi, el nu face nici o legătură, lucrurile se schimbă. Cînd îl vezi că merge regulat la slujbele sfînte, își face regulat rugăciunile, ține posturile rînduite, ascultă cuvîntul de învățătură, dar în același timp bagi de seamă că în viața lui de fiecare zi e un circotaș, un om pus pe harță, un om care vrea ca în orice împrejurare numai el să aibă dreptate, o adîncă mîhnire te cuprinde. Ce să zici despre un asemenea credincios care nu lipsește aproape de la nici o slujbă sfîntă, dar acasă e mereu în ceartă cu ai lui? Ce să spui despre eolavia unui asemenea creștin cînd după ce se spovedește și se împărtășește, își duce mai departe obiceiul lui de a birși și de a vorbi de rău pe alții? Ce să zicem despre sufletul unui astfel de credincios care ascultă regulat predicile dar nu lasă să răzbească mai nimic din ele în viața lui zilnică?

S-ar cădea să fie plin de blîndețe și de înțelegere: el însă e aspru și neîndurător. S-ar cuveni să fie cu mai multă iubire în legăturile sale cu prietenii, cunoscuții și cu ceilalți oameni: el e însă lipsit de omenie. S-ar cădea să răspîndească în jurul său frăție, bună înțelegere, pace: dar el provoacă peste tot supărare, neînțelegere, vrajbă. Tristă mai e starea credinciosului care, în loc să facă simțită în jurul său dragostea, frăția și pacea, răspîndește ura și vrajba, cearta, războirea între frați. Către unul ca acesta se îndreaptă cuvintele Mintuitorului care zice: „Cînd va fi să aduci darul tău la altar... întii împacă-te cu fratele tău” (Matei 5, 23—24). Adică: „Vrei să vii înaintea lui Dumnezeu cu darul tău? Vrei să vii la biserică să te rogi? Vrei să aduci o jertfă lui Dumnezeu? Atunci ai grijă ca mai întii să fii în bune legături cu fratele tău. Ai grijă să te împaci cu el!”.

A-L cinsti pe Dumnezeu e faptă de mare însemnătate pentru credincios. Dar o asemenea cinstire n-are nici o valoare, dacă se face cu suflet pornit, învrăjbit împotriva semenului. Dumnezeu n-are nevoie de credincioși care în fața Lui fac metanii pînă la pămînt, iar față de aproapele se arată plini de îngîmfare și de răutate. Dumnezeu nostru este Dumnezeu bunătății, al dragostei, al păcii și vrea ca și noi să venim înaintea Lui, cu suflete pătrunse de bunătate, dragoste, pace.

Rugăciunea, postul, mergerea la slujbele sfînte, milostenia, toate acestea sînt bune dar numai cînd ele izvorăsc din bunătatea, dragostea și pacea sufletului tău. Te-ai certat cu semenul tău? S-a certat el cu tine? Mergi și împacă-te cu el. Și numai după aceea du-te și te roagă lui Dumnezeu. Fără împăcarea cu semenul tău, Dumnezeu nu-ți primește rugăciunea. Și nu-ți primește nici o altă jertfă. Dumnezeu e Tatăl tuturor, nu numai al tău. Ca tată al nostru el voiește ca noi, fiii Lui, să trăim între noi ca frații. El ne cere ca la rugăciune să venim cu inima plină de simțămîntele frăției, ale dragostei și păcii, nu ale vrajbei și războirii.

Ce rugăciune mai poate înălța către Dumnezeu acela în sufletul căruia vîiește vrajba, asprimea, cearta? Și ce poate primi de la Dumnezeu un asemenea suflet? Cînd vii la rugăciune cu sufletul plin de minie împotriva aproapelui, unde să mai încapă darul lui Dumnezeu? Pentru ca în inima ta să poată pătrunde binecuvîntarea și pacea lui Dumnezeu, trebuie ca mai întii să izgonești din sufletul tău mînia, asprimea,

cearta, vrajba și să te împaci cu semenii tăi, cu frații tăi.

Nu-ți mai aminteso despre strădania pe care o depun ațîția pentru a feri lumea de război și pentru a întări pacea între popoare. Ți-amintesc însă că la strădania aceasta sîntem datori și noi să venim cu partea noastră. Toți sîntem datori ca ori unde ne-am afla să fim luptători pentru pace, prin purtarea noastră, prin munca noastră, prin sprijinirea celor ce se străduiesc ca pacea să se întărească între popoare. Ne obligă la aceasta mai presus de toate starea noastră de ucenici ai lui Hristos, de fii ai Bisericii. Chemarea noastră cea dintii este să facem să biruim în noi și pretutindeni, voința cea bună, bunăînțelegerea, frăția, pacea. Credincioșii care nu răspîndesc în jurul lor pacea, nu sînt adevărați ucenici ai Domnului, căci numai „făcătorii de pace, fiii lui Dumnezeu se vor chema”. Noi nu vrem și nu trebuie să fim dintre cei ce răspîndesc vrajba și ațîția la război, ci vrem să fim oameni ai buneii înțelegeri și ai păcii. Noi vrem să facem să stăpînească frăția, dragostea, pacea între oameni și popoare, iar vrajba și războiul să nu mai fie.

Nu mai așa, trăind în pace cu frații noștri și luptînd pentru pacea a toată lumea, putem veni în fața sfîntului altar să ne aducem darul și ruga noastră lui Dumnezeu, care revărsă harul Său peste toți cei cu inima curată.

D. BELU

Despre cancer

Cancerul, sau cum îi spunea poporul „racul”, este una din bolile cele mai grele. Încă nu se știe care e cauza cancerului.

Unii medici spun că cancerul poate fi provocat de un șoc nervos, cum ar fi de pildă atlarea unei știri despre moartea neașteptată a unei ființe dragi.

Pe de altă parte societatea medicală canadiană, care pînă acum s-a ținut la o parte în cauza cancerului, și-a însușit de curînd teoria după care tutunul pare să fie factorul principal în creșterea cazurilor boalei de cancer pulmonar.

În Italia cancerul a pricinuit moartea în anul 1960 la 73.508 oameni. Aceasta reprezintă 15% din morții aceluși an. Procentul morților de cancer în anul 1901, a fost numai de 2 la sută. Cazurile cele mai multe de morți de cancer sînt în regiunile industriale din nordul Italiei; pe cînd în regiunile agricole și-n insule procentul morților de cancer este mult mai mic.

În Uniunea Sovietică și în țările socialiste se duce lupta împotriva cancerului cu cele mai moderne mijloace. Astfel se face examenul medical anual, ca boala să fie descoperită de la început. Cei constatați a fi bolnavi sînt îngrijiți în Institute speciale cu medicamente, tratament atomic (izotopi), iar în cazurile avansate și prin operație. În felul acesta puterea cancerului este din ce în ce mai mult limitată. Cercetările ce se fac de oamenii de știință îndreptălesc nădejdea că se va descoperi cauza cancerului și i se va afla leacul.

GH. S.

Noul an școlar

— Ieri și azi —

La 15 septembrie a. c. a fost zi de sărbătoare, alit pentru școlarii de la orașe cit și pentru cei de la sate. Imbrăcați sărbătorește, rumeni și veseli, cu ghiozdanele în spate, cu servieta într-o mînă și buchet de flori în cealaltă, începătorii conduși de părinții lor merg grăbiți spre școală, ca atrași de un uriaș dar nevăzut magnet.

În fața școlii noi, sau renovată, împodobită cu ghiveciuri de flori în geamuri și drapele pe frontarii, îi așteaptă cadrele didactice, cu zimbet de bucurie pe buze, vîzîndu-și pe iubiții lor elevi, care se reîntorc după o intrerupere de două luni, ca dintr-o călătorie plăcută, să continue cu hărnicia albinelor adunarea de cunoștințe, de care vor avea nevoie în viață.

Corpul didactic se străduiește să le facă elevilor dragă chiar din prima zi școala, apoi prin munca lui de fiecare zi, se șilește a-i face cetățeni învățați și bine educați ai scumpei noastre patrii, Republica Populară Romînă.

Chiar de la începutul noului an școlar, toți elevii claselor I—VII primesc gratuit și noi toate cărțile întocmite după cele mai noi și moderne principii pedagogice, ceea ce face munca lor mai ușoară, deci mai plăcută, iar pentru părinții școlarilor este un mare ajutor material. De asemenea nu se mai plătesc taxe școlare la nici un fel de școli (elementare, medii, superioare).

Frecvența regulată a școlii, azi este asigurată, nu prin măsuri de constrîngere, față de cei ce n-ar frecventa regulat școala, ci prin colaborarea școlii cu părinții și mai ales că și copiii, alit la oraș cit și la cel mai modest sătuleț, sînt convinși de nevoia învățămîntului, ceea ce se vede

și din afluența tineretului spre școlile practice supraprimare, pe care azi le au la îndemînă nu numai la orașe ci chiar și în comunele mai mari. Ca urmare azi nu mai avem analfabeți, iar numărul celor ce termină școli: profesionale, medii și de grad universitar, crește vertiginos.

Vacanțele de peste an dar mai ales vacanța mare, sînt folosite pentru îndrumarea și recrearea celor din conducerea învățămîntului, cit și pentru elevi. Zeci de mii de tineri se perindează în taberele de la munte, șes sau mare — după recomandarea organelor sanitare — copii de la orașe și sate pentru a se fortifica.

Îmi trece prin minte, tabloul școlar al trecutului, în urmă cu 50—60 de ani și pentru comparație fac o scurtă reproducere a situației de atunci:

Anul școlar începea, fără fast și pregătiri, la 1 sept., dar copiii veneau la școală după terminarea muncilor de toamnă, alții chiar după ce cădea zăpada și oile nu mai trebuiau păzite la cîmp.

Și atunci îi aduceau părinții la școală — cu forța — mai ales pe cei începători, care aveau o roare de școală, căci părinții de cite ori nu erau cumînți, îi amenințau cu pedepsele școlii.

Și atunci îi aștepta un modest local de școală, de regulă cu o singură și neîncăpătoare sală de clasă, în care se adunau clasele I—IV, cite 10—12 într-o bancă. Erau foarte rare școlile sătești cu 2 săli și 2 învățători.

Cărțile vechi și rupte treceau de la bunici la nepoți ori chiar la strănepoți. Bani pentru cărți

150 de ani

În slujba cuvîntului insuflat

Scrind a doua oară destoinicului său ucenic Timotei, pe care-l așezase episcop la Efes, Sfîntul Apostol Pavel îl încredințează, între altele, că „toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos spre îndreptare, spre înțeleptirea care duce la dreptate, (astfel) ca omul lui Dumnezeu să fie desăvîrșit (pregătit) și gata la orice lucru bun” (II Tim. 3, 16—17).

Ca să devină un astfel de povătuitor negreșelnic pentru pașii noștri în această lume, Sfînta Scriptură trebuie cunoscută de credincioși — și de slujitorii bisericești în primul rînd. Întrebarea pe care și-o pune tot Sf. Apostol Pavel e la locul ei aici: „Cum vor auzi fără propovăduitor?” (Rom. 10, 14). Inscrierea în programul de studii al așezămintelor pentru pregătirea slujitorilor bisericești a studierii Bibliei tocmai acest scop îl are: să pregătească propovăduitori pricepuți ai cuvîntului de Dumnezeu insuflat, care să-l transforme în făuritor de viață virtuoză pentru credincioși, astfel încît aceștia să înainteze cu adevărat pe calea propășirii depline, suflați și trupești.

Înainte de-a deveni materie de studiu teologic statornic și temeinic — istoria Institutului Teologic din Sibiu e mărturie — cuvîntul inspirat al Sfîntei Scripturi era obiect de „slovenire” făcută cu evlavie și cu sfiță. Cei dinții ucenici în ale teologiei își dădeau silința, mai ales, să-l memorizeze, să-și împodobească și înăușească cu el vorbirea de toate zilele și să-l aplice precum socoteau de bine în poveștile ce le dădeau credincioșilor după ce ajungeau păstori de suflați.

Abia în vremea păstoririi episcopului Andrei Șaguna, la 25 oct. 1849, întilnim rinduit dascăl anume pentru „tilcuiala” Sfîntei Scripturi, în persoana învățatului tînăr Dr. Grigorie Pantazi, săvîrșit din viață (1854) la vîrsta de 29 de ani.

Pe măsură ce se înmulțeau anii de studii, creștea și interesul arătat în programul de învățămînt teologic față de explicarea Sfîntei Scripturi. Una după alta apar în acest program discipline noi ale Studiului biblic: Introducerea (Isagogia),

nu prea putea scoate învățătorul, așa că de multe ori avansa el sau le obținea pe credit, recuperînd din venitul unei serbări corale, teatrale, etc. suma avansată.

Frecvența era slabă, căci se cultiva părerea că... „va trăi și fără carte cum am trăit eu, sau doar n-am să-l fac popă”, etc. În plus mizeria era piedeca cea mai mare; flămînd și-gol nu puteai face școală.

Din vacanțele de peste an, dar mai ales din vacanța mare, copilul se reîntorcea toamna la școală cu puterile istovite de muncă și cu „tabula rasa” în mînte, căci nu numai că n-a mai repetat cele învățate, dar nici nu s-a mai gîndit la școală.

Copiii terminau cîteva clase primare (unii nici una), ca mai tîrziu să fie aproape toți analfabeți, știind cel mult să-și iscălească numele.

La școlile supraprimare mergeau doar copiii învățătorului, ai preotului și rar ai vreunui țărăn mai înstărit. Notez că bursele erau mici și puține și ca să obții o bursă, pe lîngă lipsa de mijloace materiale se cereau note foarte mari la învățătură.

Am dat cîteva trăsături generale ale învățămîntului de azi și din trecut, ca prin comparație să ne dăm și mai bine seama de avantajele și posibilitățile ce le au copiii de azi de-a învăța carte și de progresul ce s-a făcut în vremea noastră pe terenul învățămîntului.

N. LATEȘ

Arheologia biblică, Ermeneutica, adăugîndu-se Exegezei. Curînd după primul război mondial — odată cu ridicarea școalei la rang de academie teologică — încep să fie studiate și limbile biblice (ebraica și greaca Noului Testament).

După 23 August 1944, prin reorganizarea învățămîntului teologic și trecerea sa sub cîrmuirea Bisericii, studiile biblice figurează în programul și în preocupările institutelor teologice de grad unversitar ale Bisericii noastre la loc de frunte, potrivit stadiului celui mai avansat de cultivare didactică și științifică a lor.

Contribuția adusă de Institutul nostru teologic la dezvoltarea studiilor biblice se vădește pe trei căi: a) în ostenele de catedră; b) în lucrări de specialitate și c) în părtașia — directă sau ajutătoare — la traducerea și editarea Sfîntei Scripturi în limba romînă.

a) În perioada de dinainte de primul război mondial încă nu era făcută separația pe catedre aparte a Studiului Vechiului și Noului Testament. Aceasta se va săvîrși abia începînd cu anul școlar 1922—23. Pînă atunci, același profesor predă cursuri de tilcuire (exegeză) atît a V., cit și a N. Testament.

Între dascălii de teologie care s-au distins ca ostentori întru predarea studiilor biblice atunci, la loc de frunte se află Dr. Grigorie Pantazi (1825—1854), Dr. Ilarion Pușcariu (1842—1919), Dr. Simeon Popescu (1848—1919) și Dr. Aurel Crăciunescu (1877—1943).

După primul război mondial, începînd din 1928, la catedra de Studiul Vechiului Testament funcționează pînă astăzi Părintele Profesor Dr. Nicolae Neaga, iar la catedra de Studiul Noului Testament, Profesorul Nicolae Colan (în anii 1922—1936, cînd trece episcop la Cluj), urmat de Părintele Profesor Dr. Grigorie Marcu (1936—azi), singur sau împreună cu Părintele Profesor Dr. Sofron Vlad (în anii școlari 1948—1952).

b) Profesorii amintiți aci sînt aproape toți autori de manuale (sau colaboratori la alcătuirea lor) pentru cei ce se pregătesc să slujească la sfintele altare. În afară de aceasta, toți au publicat valoroase studii de specialitate, fie în ediții separate, fie în publicațiile periodice bisericești. Aceste studii se referă fie la probleme controversate din punct de vedere profesional, fie la una sau alta dintre disciplinele studiului biblic. Contribuții de seamă au adus ei în probleme de introducere (isagogie) și exegeză (N. Colan, N. Neaga, Gr. Marcu, S. Vlad), de Istorie a epocii N. T. (Gr. Marcu) și de Teologie a N. T. (Gr. Marcu și S. Vlad), de Arheologie biblică (N. Neaga), de Istorie și critică a textului (Gr. Marcu), ș. a.

În afară de aceasta, toți profesorii amintiți au dezvoltat activitate bogată și apreciată în tărîmul vieții bisericești și obștești.

Teologia ortodoxă romînă se mindrește — și pe bună dreptate — cu lucrări ca cele datorate profesorilor sibieni Nicolae Colan (Epistolele către Filimon și Efeseni), Nicolae Neaga (despre textele mesianice, Cartea Facerii, ș. a.), Grigorie Marcu (despre tinerețea Sfîntului Apostol Pavel, Antropologia Paulină, ș. a.) și Sofron Vlad (despre prologul Evangheliei a patra, despre Sf. Pavel ca păstor model, ș. a.), precum și cu colaborarea lor în specialitate sau în probleme de actualitate la revistele patriarhale și eparhiale de astăzi.

c) Este știut că Noul Testament în romînește a fost tipărit pentru întîia oară în Ardeal, la Bălgărad (Alba Iulia, 1648), prin purtarea de grijă a Mitropolitului Simion Ștefan. Se știe de

asemenea că învățatul călugăr blăjan Samuil Micu-Clain a încredințat spre tipărire Biblia tradusă de el Episcopului ortodox de la Sibiu, Gherasim Adamovici, în 1790 — și numai amestecul brutal al oficialităților guvernamentale ardelenne și al Episcopului unit Ioan Bob au schimbat destinația locului ei de apariție. Ceea ce nu i-a reușit lui Gherasim Adamovici avea să înfăptuiască, în 1856—58, Mitropolitul Andrei Șaguna, prin editarea Bibliei romînești care-i poartă numele.

Vreme de cîteva decenii, Biblia de la Sibiu și Biblia de la Buzău (1856) au rămas unicele ediții romînești ale Sfîntei Scripturi accesibile clerului și credincioșilor ortodocși romîni din cele două laturi ale Carpaților. Rămase fără concurență oficială în această privință, societățile biblice străine — mai ales cea britanică (înființată în 1804) — își plasau fără nici o opreliște traduceri editate de ele, printre credincioșii Bisericii noastre. Aceste ediții nu erau lipsite de texte tendențios traduse, care semănau conșuzii în rîndurile credincioșilor ortodocși și netezeau calea prozelitismului cultelor neoprotestante și sectare.

Lipsa unei traduceri noi a Bibliei în romînește era evidentă. Forul competent să îngrijească de elaborarea și editarea ei era Sfîntul Sinod al Bisericii din Romînia de-atunci. Lui i s-a adresat tînărul și învățatul profesor de teologie de la Sibiu, Dr. Nicolae Bălan, solicitîndu-l respectuos să-și asume această sarcină cinstitoare. Scrisoarea pe care a trimis-o în acest scop, cu data de 5/18 mai 1912, Mitropolitului primat de-atunci, Conon Aramescu Donici, este o mărturie prețioasă a inițiativei transilvane ortodoxe în stimularea editării Bibliei în romînește. Ea a fost publicată pentru întîia dată, cu comentariul de rigoare, în „Revista Teologică” din Sibiu (anul XXXIII, 1943, p. 98—103). Scrisoarea profesorului Dr. Nicolae Bălan a precedat apariția ediției sinodale a Bibliei romînești din 1914, încît se poate spune — sau măcar presupune — că și îndemnul sibian a contribuit întrucîtva, indirect, la grăbirea apariției acelei ediții.

În sfîrșit, este incontestabil că rădăcinile Noului Testament de la Cluj — editat de actualul nostru arhipăstor, în 1942 și în 1945, ca episcop al Vadului, Feleacului și Clujului — își trag seva tot din preocupările biblice pe care ierarhul editor le avea ca profesor de Studiul Noului Testament la Institutul Teologic din Sibiu.

Un colectiv de lucru mai larg, alcătuit din specialiști în studiile biblice nu numai din Sibiu, ci și din alte centre ale Bisericii noastre, cu aprobare mai înaltă, ostenește la traducerea și comentarea Bibliei în romînește. Inițiativa și diriguirea acestei lucrări de colaborare sînt ale Institutului Teologic de grad Unversitar din Sibiu. În primă redacțiune, lucrarea este aproape gata.

*

Așezămîntul de pregătire a slujitorilor bisericești de la centrul Mitropoliei Ardealului, în cei o sută cincizeci de ani de existență și activitate neîntreruptă, a adus o contribuție însemnată la dezvoltarea studiilor biblice în Biserica Ortodoxă Romînă. Această contribuție este corespunzătoare posibilităților de care dispunea Institutul, precum și necesităților didactice și științifice care s-au făcut simțite în acest răstimp.

Munca în acest tărîm s-a desfășurat fără alunecări și fără exagerări ale poziției Bibliei în Ortodoxie, cu cumpăt, cu tragere de inimă, cu pricepere destulă — și, de aceea, cu spor bun, îndeobște recunoscut ca atare, pentru binele clerului și credincioșilor Bisericii noastre și pentru promovarea năzuințelor superioare, de continuă înaintare pe căile progresului și păcii, care însușesc întregul nostru popor.

GR. M.

„Semănați-vă fapte bune!” Osea 10, 12

După învățătura creștină fapte bune se numesc toate acțiunile noastre, izvorite din dragoste de Dumnezeu și de oameni, menite să îmbunătățească viața semenilor noștri, trupească și sufletească. La lucrarea lor am fost obligați încă de la zidirea noastră, căci despre necesitatea lor în vederea mântuirii noastre ne vorbesc nu numai Mântuitorul Iisus Hristos, Sfinții Săi Apostoli și, mai apoi, Sfinții Părinți, ci încă și Profeții Vechiului Testament. Aceștia vorbesc despre ele ca despre ceva ce aparțin firii noastre și menirii noastre pe acest pământ. Că adică de la început menirea noastră a fost aceea de a fi frați, de a ne ajuta frățeste întreolaltă, de a avea o inimă largă unii față de alții, căci numai trăind în felul acesta viața își primea sensul adevărat pe care Dumnezeu l-a pus în ea. Așa se face că Profeții, acești vestitori ai vocii lui Dumnezeu, nu încetează să amintească poporului ales, poporului evreu adică, să-i pună mereu în față adevărul spuselor de mai sus, lucrarea faptelor bune, a binelui sub toate formele.

Pentru a fi mai ușor înțelegi, ei se folosesc de fel de fel de asemănări, luate din natură și din viața inconjurătoare. Așa se face că profetul Osea, care a trăit și a învățat cam acum 2700 ani (750 î. Hr.), zice: „Semănați-vă fapte bune, căci numai așa veți secera milostivire, și căutați pe Domnul ca el să vină să vă îndestuleze de roade mîntuitoare” (Osea 10, 12). Privind la viața țăranilor, așa cum face și Mântuitorul la timpul Său în Parabola Semănătorului de pildă, profetul Osea îndeamnă pe ascultătorii săi să ia seama la muncitorii agricoli și așa cum aceștia aruncă cu hărnicie, cu mîna plină, sămînța în pământ, la fel și ei să samene fără zgîrcenie, din belșug, faptele bune. Nu una-două, într-o zi sau într-un an, ci cit mai multe fapte bune, cite sînt cu puțință unui om, așa cum agricultorii, pentru a semăna cit mai mult grîu de pildă și pentru a obține recolte tot mai bogate pentru hrana tuturor, sparg țelina și o fac potrivită pentru în-sămînțat. „Omule — spune Sf. Vasile cel Mare pe marginea acestor cuvinte ale profetului Osea — fii asemenea pămîntului care aduce roade și nu te dovede mai rău decît pămîntul cel fără de suflet. Acesta hrănește și crește roadele fără să le păstreze pentru sine ci pentru a le pune la îndemina ta”.

Lucrarea faptelor bune și îndepărtarea de rău ne este arătată și în alte scrieri ale Vechiului Testament. „Nu zăbovi a face bine celui ce are nevoie, cînd ai puțința să-l ajuți. Nu spune aproapelui tău: „Du-te și vino, mîine îți voi da!”, cînd poți să-i dai acum. Nu pune la cale rău împotriva aproapelui tău, cînd el locuiește fără grijă lîngă tine. Nu te sfădi cu nimeni fără pricină de vreme ce nu ți-a făcut nici un rău” — spune înțeleptul Solomon (Pilde 3, 27—30). „Căuțați binele și nu răul ca să fiți vii. Uriți răul și iubiți binele” — îndeamnă și profetul Amos (5, 14—15), iar profetul Zaharia adaugă mai concret: „Așa grăiește Domnul Savaot: Judecați după pravila cea dreaptă, fiți milostivi și îndurători unii față de alții. Nu apăsați pe văduvă, pe orfani, pe străini și pe cel sărman și nimeni să nu pună la cale fărădelegi în inima lui împotriva semenului său” (Zaharia 7, 9—10).

Lucrarea binelui, săvîrșirea de fapte bune, ne este cerută cu deosebire de Noul Testament, de Mântuitorul Iisus Hristos și Sfinții Săi Apostoli. Ne vom opri doar la cîteva texte din scrierile Sf. Pavel, acest Apostol al faptei. Spunem așa, pentru că, după ce a cunoscut pe Iisus Hristos, Sf. Ap. Pavel n-a mai trăit pentru el, ci pentru binele „bisericii” întemeiate de el, la a căror propășire sub toate formele a lucrat necontenit, îndemnîndu-ne să facem și noi la fel. „Faptele

lui Pavel — spune Sf. Ioan Gură de Aur — au întrecut pe toate celelalte. El prefera să fie în cele mai de jos rele, numai alții să se găsească în cele mai mari bunuri. Pavel cerea să cadă chiar și din slava vieții viitoare pentru mîntuirea altora”.

Folosind, ca profetul Osea, tot asemănarea luată din muncile agricole, Sf. Apostol Pavel ne îndeamnă, în epistola către Galateni, cum nu se poate mai stăruitor: „Să fim neosteniți în săvîrșirea binelui, căci nelenevindu-ne, la vreme potrivită vom și secera. Așadar, pînă cînd avem vreme să facem bine tuturor oamenilor” (Gal. 6, 9—10).

Intocmai ca un bun agronom, Sf. Ap. Pavel ne indică sămînța selecționată pe care trebuie s-o semănăm și anume: „Dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credința, blîndețea, înfrînarea pofțelor” (Gal. 5, 22—23).

Sf. Ioan Gură de Aur, cel mai fidel tălmăcitor al gîndurilor Sf. Apostol Pavel, ne învață și el că „nu numai din poruncă, ci din propriul nostru îndemn să facem binele sub orice formă”, și că nimic nu-l împiedecă să fie bun pe cel ce voiește să fie, căci firea noastră este înclinată mai mult spre bine, și virtutea este după natură iar nu con-

tra naturii, ci răutatea este contra naturii omenești.

Și tot acest Sf. Părinte, avînd în vedere roadele sau secerișul de pace și bucurie pe care-l aduc faptele bune, adaugă în altă parte: „Acelea (faptele bune) ne vor proclama ca pe un părinte obștesc și ceea ce este mai mult decît orice, că și favoarea lui Dumnezeu îți va urma pretutindeni în faptele tale. Cutare o să spună că „mie mi-a crescut copilul și l-a făcut bărbat desăvîrșit”, un altul că „m-a scăpat de nenorocire” și celălalt că „m-a izbăvit de primejdie”. Asemenea cuvinte sînt mai bune decît cununile de aur. Aceste glasure sînt mult mai dulci și mai plăcute decît glasurele vestitorilor care merg înaintea împăraților sau a stăpînitorilor, căci ele te proclamă de mîntuitor, binefăcător, sprijinitor, iar nu lacom, mindru, nesătul, etc.”.

*

„Semănați-vă fapte bune!”, spunea profetul Osea și la fel spunea și Sf. Ap. Pavel. Cuvintele lor ne sînt adresate și nouă, creștinilor de astăzi.

Să semănăm în jurul nostru, neosteniți, grîul cel bun și curat al dragostei de oameni, al muncii cinșite și harnice, al păcii, al într-ajutorării, al nevinovăției, căci numai așa vom fi adevărați urmași ai Celui ce ne-a spus: „Voi prietenii mei sînteți, de veți face toate cite am poruncit vouă” (Ioan 15, 14).

Diacon GH. PAPUC

Inaintemergătorul Domnului

Din nămeți de veacuri, figura Inaintemergătorului Domnului, ca un fulger de lumină brăzdează cerul lumii creștine împurpurînd orizontul amintirii cu numele celui mai de seamă dintre profeți supranumit pentru viața sa austeră, pentru curajul cu care biciuia toate fărădelegile vremii sale, ale regilor și cărturarilor, Prooroc al Focului — prorocul care arde toată pleava nevredniciei și curăță aria lui Hristos Domnul.

Lîngă apa Iordanului, unde creșteau numai ciulinii pustietății, pe unde în nopțile reci ale Orientului urletul șacalilor cutremura depărtarea, viețuia acest prooroc Ioan Botezătorul, al cărui cuvînt de căpătîi adresat tuturor era: — „Pocăiți-vă, că s-a apropiat împărăția cerului!” — Imbrăcat simplu în haine de păr de cămilă, hrănindu-se cu acride și miere sălbatică, Proorocul Focului netezea căile Domnului chemînd la îndreptare. Nu se sfia a muștra nici pe păcătosul de rege, nici pe tiranul fără pic de milă, nici clasa stăpînitoare înzoronată cu aurul stors din sudoarea mulțimei despuiată de drepturi și de bucurii. Venea la dînsul, înfruntînd pustietatea, poporul obidit care aștepta un veac nou de nădejde și de mîngîiere. Din curiozitate se înfățișau și cei avuți ca să vadă ce dorește acest îndrăzneț pustnic pe care nu-l sperie nici lăncile de oțel ale ostașilor romani, nici lanțurile amenințătoare ale temnițelor ridicate de tirani. Celor de jos, celor săraci care duceau jugul apăsării, le spunea cuvînt de îmbărbătare: — „Gătiți calea Domnului, drepte faceți cărările lui!”. Pe vameși îi povățuia să nu nedreptățească pe nimeni și să ia de la popor numai cit se cuvine, soldaților să se mulțumească cu solda lor. Față de cei avuți, față de cei lacomi, față de fariseii netrebniți și cărturarii fățarnici, cuvintele lui erau bici de foc care ustură și pătrunde în măruntaie. Lor le spunea: „pui de năpîrci”, vîpere inveninate, care sugeți vîlaga poporului „și stricați casele văduvelor”, pentru voi s-a apropiat sfîrșitul și „veți fi vînturați cum se vîntură pleava la arie”. Sabia osîndei stă deasupra capului vostru și pentru ale voastre fărădelegi veți primi pedeapsă cruntă. Glasul Proorocului era tunet, cuvîntul ca o sabie ascuțită ce pătrundea adînc în inimile nemiloase ale celor investmîntați în caftanele bogăției și

înșelăciunii. Vorbele Profetului dădeau tuturor de gîndit, cei de jos meditau la izbăvirea din noianul amărăciunilor, cei de sus unelteau din umbră sfîrșitul acestui sol care vestea o orînduire nouă sub cerul de sînge al durerii. Pentru viața curată și curajul neînfricat al acestui Sînt Prooroc, a fost hărăzit ca din mîinile lui să primească Botezul în Iordan Iisus Hristos, cel care în mijlocul oamenilor întemeiază Impărăția Cerurilor, Impărăția Iubirii și a Înfrățirii sub cortul de stele al Domnului Dumnezeu. Amară a fost plata acestei împărății a iubirii: Iisus Hristos răstignit pe Golgota între doi tilhari, Ioan Botezătorul decapitat la dorința ispititoarei dansatoare Salomea, care îndemnată de mama sa Irodiada a cerut lui Irod tetrarhul Galileii, acest preț pentru jocul care a plăcut atît de mult stăpînitorului.

Impotriva acestei împărății a iubirii s-au ridicat valuri de tirani care amețiți de ură și putere, au dezlănțuit atîtea războaie, au robit atîta lume, au înșingurat pămîntul, au înălțat „lagărele morții”, unde atîția oameni au fost arși de vii, ținuturi întregi au fost prefăcute în vaste crematorii lăsînd să rînjească chipul hidos al morții.

Glasul Inaintemergătorului Domnului, care se auzea în pustia Iordanului: — „pocăiți-vă că s-a apropiat Impărăția Cerului, Impărăția Iubirii”, — se părea că a fost înăbușit de vaietele altor catastrofe, dar astăzi după atîtea veacuri de zădărnici se aude parcă mai puternic. Astăzi, cînd toate popoarele luptă pentru pace, prietenie, iubire, înfrățire, se cuvine ca și noi, creștinii, să-l cinșim pe Sf. Ioan Botezătorul prin osîrdia și munca noastră ca vrerea popoarelor, vrerea Domnului să se îplinească și pe toată fața pămîntului să domnească pacea și înfrățirea.

În înnoirile vremii noastre sub lumina măreției și a bunei stări, simțim parcă cum lîngă fiecare inimă de creștin vibrează pe înfierbîntate coarde cuvintele Proorocului Focului, cuvintele lui Ioan Botezătorul: — „Drepte faceți cărările Domnului, cărările dragostei, ca Dumnezeuul iubirii Iisus Hristos să coboare în sufletele noastre amintindu-ne cuvintele evangheliei Sale: Iubiți-vă unii pe alții așa cum v-am iubit Eu pe voi!”, iubiți pacea și fiți făcători de pace în toate zilele vieții voastre.

Preot Ștefan Tascianu